

Porsgrunn Kommunale Forening

Avd. 213

50 år

1920

1970

Tilegnet våre gamle protokoller

*Det er ristet runer
og blåst seiersbasuner
bak slitte bremmer
i en gammel protokoll.
Skrift av veteraner
mektig for oss maner
tidens folkestemmer
fjernt — men i behold.*

*Fagforenings tanker
brøt og bygde skranker.
Unge, snare, slue
trosset gammelt ritual
for de røde faner
herdet tankebaner
brent ved småfolks grue
som et mineral.*

*Og bak ankeskrifter
i dåds bedrifter
knurret folkehodet
Næret frem ved troens saft.
Protokoll-dokument
du gjør gamle ting kjent,
i vår reisning podet
du samholdets kraft.*

Kåre Berg.

*I anledning
foreningens jubileum
anmodet styret
Ernst W. Lund
å utarbeide denne beretning.*

Porsgrunn kommunale forening er 50 år, idet kommunearbeiderne i byen i et møte den 16. juli 1920 besluttet å danne en fagforening og navnet ble Porsgrund Kommunearbeiderforening. Senere dannet også kommunens øvrige arbeidere og funksjonærer sine foreninger, men i dag er de fleste organisert i vår forening.

Denne lille beretning vil forsøke å fortelle om foreningens historie fram til i dag.

Forhistorien

De første arbeider- eller fagforeninger i Norge så dagens lys i 1870—80 årene, så vår forening kom sent.

Landsorganisasjonen ble stiftet i 1899. Den faglige bevegelse i Porsgrunn kom noen år før. Et av de første spor av fagforening i Porsgrunn hører vi om i 1889 da lokalavisen kan fortelle om dannelse av en «lastningsforening». Det var sikkert byens losse- og lastearbeidere som arbeidet med saken. Dette er sikkert forløperen til byens stuerforening som ble stiftet i 1895 og er vel byens eldste fagforening.

Etter at LO var et faktum kan man si at fagforeningene kom på løpende bånd. Arbeiderne begynte å forstå at skulle kårene bli bedre måtte man løfte i flokk og LO var et samlende punkt.

I Porsgrunn kom også fagforeningene i begynnelsen av århundrede. Vi kan nevne noen av de første. Vi hadde Bjelkehuggere og plassarbeidernes forening, Hustømmermenn og bygningssnekkere, Baker-

svendene, Snekkere og Skreddersvenders forening. Murerne kom først i 1903, men de ordnet også den første arbeidstvist i byens historie. Byens rådhus var under oppførelse og entreprenøren benyttet utenbys arbeidere. Dette ville naturligvis ikke bygningsarbeiderne ha noe av, naturlig nok, og byggherren måtte ta byens folk.

Betalingen var selvfølgelig på lavmål i de dager og arbeidstiden lang. Således hadde skipstømmermenn og drivere en arbeidstid fra kl. 6 morgen til kl. 6 om kvelden i tiden 14. febr. til 1. nov. På vinterstid var tiden kl. 7 til kl. 5.

Det var således i begynnelsen av århundret ganske livlig på organisasjonsfronten. Foruten dannelsen av rent faglige foreninger kan man også si at den politiske arbeiderbevegelse fikk fotfeste etterhvert, med dannelse av arbeiderforeninger i flere bydeler. Spørsmål om 8 timers dag kom. En del statsarbeidere fikk gjennomført 8 timers dag, noe som ga gjenlyd i arbeiderkretser.

Den første 1.-mai demonstrasjon ble avviklet i 1904 og tilslutningen var stor, forteller byens høyreavis. Det deltok ca. 1000 deltagere.

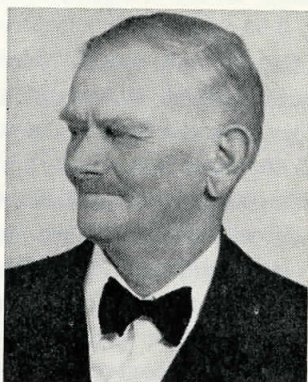
Kommunen har alltid hatt vanlige arbeidere på sine lønningslister, men daglønnen var ikke rar, og kommunestyret var ikke så svært villige til lønnsforhøyelser. I 1913 hadde kommunens dagarbeidere sendt et andragende om lønnsforhøyelse, som fikk en påtegning av Stadsingeniøren, der på en unntakelse nær foreslo et daglønnstillegg på 50 øre. Formannskapet besluttet med 5 mot 3 stemmer inntil videre å fastholde den nuværende lønn av henholdsvis kr. 3,50, 3,00 og 2,75 pr. dag. To medlemmer stemte for et lønnspålegg av henholdsvis 50 og 25 øre pr. dag. Saken kom opp i bystyret og i referatet het det bl. a. at representanten, Lars Andersen (en av pionerene i byens arbeiderbevegelse), anbefalte forhøyelsen. Ved budsjettbehandlingen ble de som kjent, sa han, forbigått fordi de hadde forsømt å sette sine navn under andragendet.

Politimester Dahl fant, at kommunestyret burde imøtekomme andragendet. Disse folk, sa han, hadde kr. 84,— i måneden og hvis bystyrets medlemmer kunne sette seg inn i disse folks stilling trodde han at majoriteten ville komme til det resultat at de gikk med på forhøyelsen.

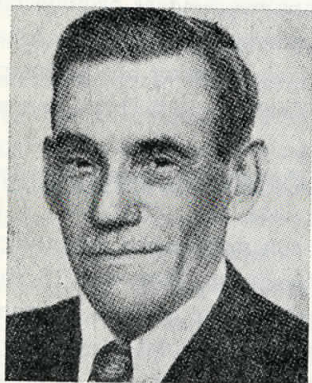
Våre veteraner

Peder Steen.

Haldor Andersen.

Johannes Knutsen.

Johan J. Johannessen.

Ordfører Dyring hevdet bl. a. at man under av det ganske hjerte et pålegg på daglønnen, men ved å sammenholde hva der betales for tilsvarende arbeide i det private arbeidsliv, måtte man stå ved innstillingen.

Snekker O. Istre hevdet at det nu for tiden ikke gikk an å leve for kr. 3,50 pr. dag og arbeidere med familie å forsørge må faktisk sulte. Det ble talt meget både for og imot av representantene, og det endte med at andragendet ble imøtekommet. Brumannskapene fikk også lønnsforhøyelse, men her var stemmetallet knepent, 15 mot 13 stemmer. Det er klart at slik som arbeidsgiveren, kommunen var, ikke skapte arbeidsglede og at folkene også begynte å tenke faglig. Vi må organisere oss, og når de også så den ene fagforening etter hvert ble dannet, har sikkert organisasjonstanken vært et daglig tema — men hvem skulle gjøre opptaket. Vi skal huske på at det å stå for eller lede opptaket til en fagforening i de dager var vanskelig. Arbeidsgiverne så ikke med noen glede på arbeiderne organiserte seg. At også 1. mai kom med sine demonstrasjonstog, med røde faner i spissen — det så farlig ut. Det synes noe merkelig at ikke Norsk arbeidsmannsforbund har gjort noe opptak med å få kommunearbeiderne med. Dette forbund er et av de eldste i LO, stiftet i 1885. Skiens kommunearbeidere organiserte seg også i 1920 og det ble også en kommunearbeider fra Skien, Johannes Knutsen, som gjorde opptaket til å få en forening her i Porsgrunn. I foreningens 30 års skrift forteller Knutsen, som trygt kan sies å være foreningens far :

«Da jeg i 1917 kom fra Skien til Porsgrunn, syntes jeg det var merkelig at kommunearbeiderne her ikke var organisert. I Skien var jeg organisert fra 1910. Naturlig nok undersøkte jeg muligheten av å få dannet en forening også i Porsgrunn. Høsten 1918 var det kommet så langt at det kunne sammenkalles til et møte, og samtlige kommunearbeidere møtte. Men på dette møte ble det fremmet forslag om å danne en forening uten tilslutning til noe forbund, og dessverre oppnådde dette forslag flertall. Etter denne skyldebøtta fant mindretallet det håpløst å danne forening på et slikt grunnlag, de ville være helt uten organisasjonsmessig betydning. Da så Norsk kommuneforbund ble stiftet i 1920 fant vi tida inne til å stifte en fore-

ning. Det var ikke akkurat noen behagelig jobb å stifte forening på denne tida, understreker Knudsen. Sjøl var jeg under spesiell oppmerksomhet av de overordnede. Av daværende oppsynsmann ble jeg gjort oppmerksom på at dersom jeg ikke holdt opp med disse fagforeningssakene, skulle jeg bli sendt tilbake til Skien igjen. Men det gikk heldigvis ikke slik.»

Det var sikkert en stor skuffelse for Knutsen at det ikke ble noe av foreningen dengang, men det kom andre tider. Norsk Kommune- forbund var stiftet i 1920 og nu var tiden inne for start av kommunal fagforening. Fredag den 16. juli 1920, altså midt på sommeren, da vi nu til dags gjerne har ferie, møttes 11 kommunearbeidere i Folkets hus (det nuværende bibliotek, for å danne en forening, det var ikke noe forsøk denne gang, man var enige på forhånd. Vi har den første protokoll i arkivet og vi ser at Johs. Knutsen var møtets sekretær. Man besluttet å innmelde foreningen i Norsk kommune- arbeiderforbund fra 27. juli samme år.

Det første styret fikk følgende sammensetning : Formann Peder Steen, sekretær Johs. Knutsen, styremedlemmer K. Hansen, K. Svendsen og Johan Johannessen.

Det ble vedtatt å innkalle til konstituerende møte allerede den 23. juli for å danne en fagforening. De handlet raskt våre pionerer. Dette møte etterlot ingen tvil, nu skulle det bli en fagforening av kommunearbeiderne. Den første sak på dagsordenen etter konstitueringen var kontingenten. Den ble satt til kr. 1,70 pr. mnd. Videre var det kr. 3,00 i innskrivningspenger.

11 mann meldte seg som medlemmer. Det var ikke alle kommune- arbeiderne. Noen var sikkert nervøse for å organisere seg, de kjente til hvordan organiserte kunne bli trakkasert, miste arbeide osv. De tilstedeværende på møtet vedtok at de som ikke var tilstede fikk fjorten dager å ordne seg på. Dette var et drastisk vedtak som ble sterkt kritisert fra mange hold.

Vi hadde dyrtid i landet nu og man viste at formannskapet hadde gjort vedtak om å komme med dyrtidstillegg. For å få rede på denne sak besluttet møtet at formann og varaformann skulle undersøke dette. Man vedtok også at lønningene nu måtte revideres og en tre

mannskomite ble valg til å komme med en innstilling. Johs. Knutsen, Ludvig Hansen og Johan Johannessen ble valgt.

Styret som ble valgt den 16. juli ble gjenvalgt. Som kasserer ble utpekt Kittil Halvorsen, som rodemann Hilmar Ramberg, revisorer Erling Gundersen og Ludvig Hansen.

Hva så ? Hadde arbeiderne noe glede av tiltaket ? Vi skal i det følgende fortelle litt om foreningens liv fram til i dag og den utvikling som har skjedd. Det begynte med en forening på 11 medlemmer, i dag har vi 570.

Vi har nevnt ovenfor at det var enkelte som ikke organiserte seg og foreningen begynte å øve press på disse og sekretæren skriver etter et møte hvor saken ble debattert : «Møtet var ualmindelig godt besøkt og der hersket begeistret stemning, hvilket lover godt for foreningens framtid.»

På et av de neste møter i 1920 ble det besluttet at foreningen skulle melde seg inn i samorganisasjonen.

Tariffavtaler

Den viktigste sak for den unge forening i 1920 var å få en tariffavtale med kommunen. Den fikk vi også og timelønnen var kr. 2,21 pr. time.

I 1920 var det dyrtid, stor arbeidsløshet og vi ser at kommunen ved siden av den faste stab også hadde nødsarbeidere. De siste hadde seks timers dag og kommunen spurte om ikke de faste også kunne ha den samme tid. Dette ble avslått idet foreningen mente at kommunen fikk gjøre det bedre for nødsarbeiderne. I 1922 kom det et forslag om at nødsarbeiderne ble organisert gjennom vår forening. Forslaget ble forkastet.

Vi noterer dog at foreningen i 1926 måtte godta nedslag i lønnen, nemlig med 5 øre pr. time og søndagstillegget gikk ned fra 100 % til 50 %.

Etter som årene har gått har som kjent vårt forbund Norsk kommuneforbund blitt en vesentlig faktor i arbeidslivet og gjennom tidene skaffet oss mange fordeler både med hensyn til lønn og arbeids-

vilkår. La oss nevne en ting som inndelingen i lønnsklasser som vi fikk i 1937. Det var mange vanskeligheter og mye debatt i bystyret. Tre ukers ferie kom i 1938. I 1965 fikk vi samme regulativ som de statsansatte.

I det hele har vår forening, kommunearbeiderne som de første, senere kom funksjonærene til, hatt mange og seige forhandlinger for å få gjennomført våre krav.

Våre tillitsmenn har gjort et godt arbeide her og fortjener takk. Som et kuriosum i denne forbindelse kan fortelles at byens barber-svenner har vært organisert i foreningen, og en gang kom det klage på at en arbeider på porselensfabrikken drev og klippte sine arbeids-kamerater. Dette ble rapportert til forbundet — og stoppet.

Konflikter

I 1921 var det generalstreik i landet og da ble foreningen trukket med i sympatistreik. Medlemmene var for og imot og i et møte om saken ble det heftig debatert. Ved avstemning var det 10 mot 9 stemmer for å gå til streik. Mindretallet bøyd seg for dette.

En vanskelig tariffrevisjon i 1936 førte også til streik i fem uker. Et resultat av denne konflikt var at man fikk gjennomført betaling for bevegelige helligdager — et resultat som må sies å være en pen seier. En annen stor konflikt kom i 1952, men det gjaldt ikke kroner og ører, men en kamp mot formannskap og bystyre. Årsaken var at det såkalte tjenestemannslag fikk en avtale som ga enkelte av dets medlemmer høyere lønn enn lignende stillinger for medlemmer av vår forening. Vi hadde hatt forhandlinger først og kommet frem til en avtale. Kommunearbeiderne gikk først til «Sit down» streik, det var ca. 40 mann. Dette var ulovlig og foreningsstyret advarte, men advarselen ble ikke respektert. Trass denne pekepinn vedtok formannskapet tjenestemannslagets forslag.

Nu kom resten av foreningens medlemmer også. Det ble full streik. Ulovlig selvsagt og alle ble advart, nyttesløst. Det verste var at brufolkene også de'vis streiket. I byens aviser ble det skrevet for og imot og mange harde ord falt.

Streiken var som sagt ulovlig og det endte med at forbundet sendte ned Sigurd Halvorsen og han greide å få arbeidet i gang igjen. Kommunen var villig til å forhandle. I bystyret ble tarifforslaget til Tjenestemannslaget utsatt. Stemmetallet var 22 mot 22 stemmer og ordfører Haugs dobbeltstemme gjorde utslaget. Partistillingen i bystyret var slik at en av de borgerlige brøt ut og stemte sammen med arbeiderpartiet. Debatten i bystyret var meget temperamentsfull og hissig.

Gjennom årene har det selvsagt vært mange tvister uten at det har kommet til arbeidsnedleggelse. I styreprotokollen kan en således lese i et referat i 1948: «Arbeidsgiverne har i året som gikk påført oss en lang rekke tvister ang. tariffens forståelse. Formannen har i den anledning ustanselig vært på farten med konferanser og skriv for å få løst vanskene.»

I årsberetningen for 1952 står om konflikten bl. a.: «Den viktigste sak i året som er gått var tariffrevisjonen og den påfølgende konflikt. Året har vært preget av harde og langvarige drøftelser, forhandlinger og meglinger. Stort sett har foreningens medlemmer fått en bra lønnsøkning. Om ikke alle er kommet i den lønnsklasse som de mener de hører hjemme i, så har i hvert fall foreningens forhandlere gjort hva de har kunnet gjøre for å få plasert disse i det kommunale lønnsregulativs klasser, som de enkelte stillinger hørte hjemme i. Konflikten som oppstod den 4. okt. 1952 var en følge av at de uorganiserte fikk for enkeltes vedkommende bedre plassering i lønnsregulativet enn de av våre medlemmer med stillinger som kunne sammenlignes. Heldigvis forløp streiken stille og rolig og alt var over etter få timers forløp.»

Pensjonssaken

Første gang foreningen fikk pensjonsak å behandle var i 1938. Kommunen kom da med et tilbud, men dette ble med 41 mot 9 stemmer forkastet. Det ble dog fortsatte forhandlinger, og den 6. febr. 1939 vedtok man forslaget. Dette innebar at man skulle betale 6 % av lønnen i innskudd.

I samme forbindelse kan nevnes at foreningen i 1953 gjorde vedtak om at ved oppnådd pensjonsalder skal enhver automatisk slutte. Årsaken til vedtaket var at enkelte fikk anledning til å arbeide videre etter oppnådd pensjonsalder. I 1957 fikk foreningen gjennomført gratiale til kommuneansatte således at man etter 25 år fikk utbetalt kr. 500,— og etter 40 år ytterligere kr. 750,—, begge beløp skattefritt.

Den kommunale tjenestemannsforening

I april 1946 var sammenslutningen av de to kommunale foreninger i orden, og den ble døpt «Porsgrunn og Omegn kommunale forening avd. 213». Foreningen hadde ved starten 330 medlemmer. Allerede i 1939 fremkastet Jens Nielsen tanken om en sammenslutning, men krigen stoppet dette. Straks etter frigjøringen ble spørsmålet tatt opp igjen, uten at man ble enige. I 1946 gikk saken i orden som nevnt ovenfor og Jens Nielsen ble formann.

Tjenestemannsforeningen ble startet i 1935 og med avdøde Thoralf Sørensen som en aktiv og uredde formann. I foreningens 30-års skrift har Sørensen fortalt litt om foreningens start og virke.

« I 1934 ble det sammenkalt et møte av kommunefunksjonærer på initiativ av Kommuneforbundets daværende viseformann, Ødegaard. Til stede var også brannformann M. Pedersen fra Skiens avdelingen. Et arbeidsutvalg ble nedsatt, men det gjorde ikke noe. I oktober 1935 fikk jeg i oppdrag av John A. Johnsen. Telemark fagl. somorganisasjon å sammenkalle de som var enige om å starte en avdeling. Dette møte ble holdt den 30. okt. 1935 og 13 medl. ble inntegnet. Et midlertidig styre ble valgt og man besluttet å innmelde foreningen i kommuneforbundet fra 2. des. 1935. Imidlertid holdt alt på å strande da ingen ville være formann. Trass mine mange gjøremål påtok jeg meg formannsjobben. Det fikk stå til. Det ble en både trang og travel tid. Vi møtte naturligvis motstand fra visse hold fordi vi hadde organisert oss, og mange var det som dro på smilebåndet, for vår forening hadde bare stakkars 13 medlemmer. Den såkalte kommunale forening som eksisterte før, bestod jo bare i

navnet og uten medlemskontingent — så den var jo både billig og behagelig. Fra det hold fikk jeg bl. a. henstilling om å medvirke til oppløsning av vår nystartede avdeling. Dette var det jo ikke tale om. Den første generalforsamling hadde vi 2. febr. 1936. Etter hvert vokste foreningen. Fler og fler av de kommunale tjenestemenn så nødvendigheten av å få tariffmessig ordnede lønns- og arbeidsforhold. Og de kom etter hvert alle sammen, forteller Sørensen. Lønns- og arbeidsforhold ble ordnet etter hvert.

Sørensen forteller videre at han hadde det første møte med kontorfunksjonærene i Eidanger i mai 1936 og litt før med Eidanger trygdekassers personale. Eidangergruppa ble konstituert, og det var visst bare en som ikke ville organisere seg den gang. Våren 1937 var det den første forhandling. Det ble brudd og faktisk arbeidstans et par dager. Det var den eneste konflikt vi hadde i min formannstid, sa Sørensen.

Kommuneforbundet ordnet og forlangte forhandling for de kommunale tjenestemenn i Porsgrunn også, og dermed var forhandlingsretten et faktum. «Da fikk jeg i alle fall ikke inntrykk at noen lo av oss lenger.»

Det kan underskrives i dag. Alle grupper innen de ansattes rekker er organisert og med ordnede avtaler.

Epoker

16. juli 1920: Porsgrunn kommunale arbeiderforening stiftet.

1. nov. 1935: Porsgrunn kom. tjenestemannsforening.

1. april 1946: Sammenslutning av disse foreninger under navnet Porsgrunn og omegn kommunale forening. Spørsmålet om sammenslutning tatt opp i 1939, men krigen kom og spørsmålet ble stillet i bero.

1964: Sammenslutning av de tre lokale foreninger, Brevik, Eidanger og Porsgrunn. Nå Porsgrunn kommunale forening. Trygdekassefunksjonærene i Eidanger og Porsgrunn trygdekasse har også hørt under foreningen og fått sine avtaler gjennom våre forhandlere. Det samme også for arbeiderne ved SKK og Langesundsfj. kom. kraftselskap.

1938: Opprettet et stedsstyre. Avviklet i 1946.

1951: Driftsutvalg opprettet. Beretningene forteller at dette ikke har svart til forventningen.

1967: Avtale om samarbeidsutvalg. Dette utvalg er et mellomledd mellom de ansatte og kommunen. Administrasjonsutvalg er også kommet etter kommunesammenslutningen og foreningen er representert i dette.

Klipp fra protokollene

Kildematerialet til jubileumsberetning er i første rekke foreningsprotokollene. Disse foreligger delvis. Det mangler blader i den første protokoll for tiden juni 1927 til november 1933, så noe kan vi ha gått glipp av i denne beretning.

En vesentlig hjelp til skrivingen denne gang er 30-års beretningen som ble laget i 1950.

Krigsårene fikk som alle vet også følge for fagbevegelsen, med vanskeligheter på mange vis. Spørsmålet var om hvor langt en skulle forhandle med de daværende «myndigheter». Det ble nærmest en «vepnet nøytralitet», og en fremmet ikke noen særlige krav. Vi kunne sikkert ha oppnådd fine økonomiske fordeler, men styret holdt seg på den rette side. En rekke av våre medlemmer ble forøvrig fjernet fra sine stillinger. I det hele viste medlemmene en fin holdning under krigsårene.

Jubileer. 30-års jubileet i 1950 ble markert med den nevnte beretning, men også med en fin jubileumsfest. Kommunen ga bidrag. 40-års dagen ble også markert med fest. Kommunen bidro også denne gang med støtte. På begge fester var ordfører og andre våre gjester.

Folkets Hus. Foreningen var med å reise vårt flotte «Folkets Hus» Vi tegnet vår andel og har bidratt med bidrag. Vår formann i mange år, avdøde Jens Nielsen, var primus motor i reisingen av bygget og gjorde en stor innsats.

Hotell Vic. Vi har aksje i dette selskap.

Fellesturer. I slutten av femti-årene begynte fellesturer for medlemmene. Kommunen ga hvert år et pengebeløp. Siden 1952 også Eidanger kommune. I de senere år har turene vært tilgodesett våre pensjonister, som har vært meget takknemlige for disse hyggelige reiser.

Kontingenten ble i mange år innkrevet av foreningens kasserer og underkasserere. Det hendte ofte at mange medlemmer hadde store restanser. I dag er det ingen. En ordning som kom i 1961 var at kemnerkontoret foretok trekk i lønnen. En meget praktisk og effektiv ordning.

Bevilgninger etc. Etter evne har foreningen i alle år gitt støtte til mange slags tiltak. Den er i dag kollektivt medlem av arbeiderpartiet og Norsk folkehjelp.

Gruppestyrer. Flere av de forskjellige etater har sine gruppestyrer således:

1. Branngr.
2. Veiarbeidergr.
3. **Kontorgr.**
4. Sykehus- og pleiehjemsgr.
5. Rengjøringsgr.

Kristian Skogsrud.

Slutning

I dette jubileumsår har altså foreningen 570 medlemmer og er en av de største fagforeninger i Porsgrunn. De som startet foreningen i 1920 hadde nok ikke tenkt seg en slik utvikling. Deres ledemotiv ved starten var gjennom samhold å forsøke og bedre sine kår. De greidde det forsåvidt at det ikke ble så mye bedre til å begynne med, men etter hvert kom bedre lønninger og bedre arbeidsforhold. I dag har vi det stort sett bra, men derfor skal en ikke oppgi kampen. Kravene er mange og delvis vanskelig å få løst, men vi får ha den samme tro våre veteraner hadde i 1920. De satset dengang med å organisere seg. Organisasjonstanken hadde mange motstandere. Slik er det vel ikke i dag. Foreningen er respektert, og de forbedringer vi ber om blir det forhandlet om på saklig vis.

Jubileumsønsket er at vi fortsatt vil få framgang på alle hold, og at vår arbeidsgiver, Porsgrunn kommune, kan gi oss denne.

Formenn gjennom årene.

Peder Steen fra starten til 1921.

Haldor Andersen 1921—22.

Johannes Knutsen 1922—28.

Johan Johansen 1928—35.

Johannes Knutsen 1935—40.

Kr. Skogsrud 1940—45.

Jens Nielsen 1946—63.

Einar Sundberg formann i 3 mndr. i 1948.

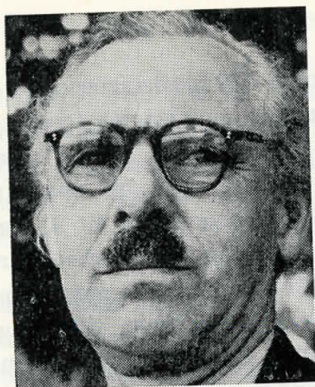
Peder Pedersen 1964—67.

Anker Herlofsen 1968—

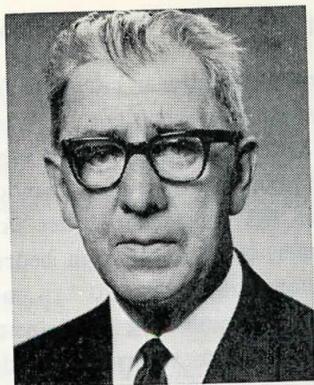
Porsgrunn kommunale tjenestemannsforening.

Thoralf Sørensen 1935—1939.

Jens Nielsen 1940 til sammenslutningen i 1946.

Thoralf Sørensen.

Jens Nielsen.

Styret i jubileumsåret.

Bak fra venstre: Th. Skautvedt, Thorleiv Berg, Peder Pedersen. Jens H. Jensen,
 studieleder. kasserer. styremedl. sekretær.
 Foran fra venstre: Arne Johansen, visef. Anker Herlofsen. form.